

[Henning Jensen.]

der bliver stillet genhusningslejligheder til rådighed i forbindelse med § 3-ejendommene, altså dem, der skal saneres på et tidligere tidspunkt.

Vi kan som nævnt give tilslutning til ministerens tre forslag, og vi bidrager gerne til et hurtigt udvalgsarbejde, sådan at disse vigtige lovforslag kan blive vedtaget og komme til at fungere hurtigst muligt.

Anden næstformand (Erlendsson):

Ordføreren for forslagsstillerne af lovforslag nr. L 9 [om brandsikring af ældre ejendomme] og af lovforslag nr. L 10 [om realkreditinstitutter], fru Kirsten Jacobsen, har ordet.

Kirsten Jacobsen (FP):

Må jeg i anledning af det, den socialdemokratiske ordfører sagde, blot gøre opmærksom på, at jeg ærlig talt synes, det er lidt malplaceret at stå heroppe og bryste sig med, hvor godt og hvor rigtigt det er, det, vi har gennemført. Jeg synes hellere, man skulle putte hovedet under armen og være en smule fløv over det, man har gennemført. Den socialdemokratiske ordfører sagde: vi er nået langt med brandsikring, og han talte om trygheds- og sikkerhedsfølelse. Når alle og enhver i dette land ved, at grunden til, at vi skal ændre loven, er, at mere end 80 pct. af de ejendomme, der skal brandsikres, endnu ikke har påbegyndt brandsikring. Jeg synes nok, det er flot fra socialdemokratiets side at stå og bryste sig med trygheds- og sikkerhedsfølelse. Det må være et udtryk for, at man i socialdemokratiet har den opfattelse, at det bedste forsvar er et angreb, og det kørte man altså frem med her. Man roste sig også så flot af, at der i bemærkningerne stod, at Grundejernes Landsforbund og Københavns kommune havde stillet sig velvillige med hensyn til genhusningsproblemerne. Ja, det lyder da flot, at de har stillet sig velvillige. Det skrev man også sidste gang, men det er der ikke kommet en eneste lejlighed mere af. Så er alle de der fine ord ikke andet værd end det, de er skrevet på. De betyder i hvert fald ikke noget.

Fremskridtspartiet har hele tiden erkendt, at det var nødvendigt at tage visse initiativer til at brandsikre den ældre boligmasse. Vi har igennem hele det udvalgsarbejde, der ligger bag, på en saglig måde prøvet på at gøre boligudval-

gets medlemmer, herunder også socialdemokratiets medlemmer, opmærksom på både de tekniske problemer omkring brandsikringen og alle problemer omkring tidsfristerne. Vi har allerede set, at tidsfristerne for indberetning er blevet overskredet. Vi har også set, at folketinget forud for valget måtte hastegennemføre en fristforlængelse for boligkommissionernes arbejde, og nu skal vi altså til at lave generelle fristforlængelser. Hver eneste gang fremskridtspartiet har taget de problemer op både her fra talerstolen og i boligudvalget, har vi ikke fået nogen som helst sympati fra nogen som helst side, men vi har oven i købet fået at vide, at vi var rabiante, at vores forslag ikke var i overensstemmelse med virkeligheden og jeg ved snart ikke, hvilke udtryk der har været brugt, fordi vi syntes, at tidsfristerne var knappe. Men det viste sig altså, at det var forligspartierne, som ikke var i overensstemmelse med virkeligheden, når de satte nogle tidsfrister, som man allerede, da loven blev vedtaget, kunne forudse ikke kunne holde.

Jeg kan ikke lade være med at gøre opmærksom på, at det må faktisk efterhånden være sørgeligt for alle de mennesker, der i det daglige liv skal administrere den boligpolitik, der kommer ud af de forskellige forligsforhandlinger. Den tekniske, den lovtekniske side af sagen, er så dårlig, at alle de politikere, der har været med til at vedtage den, faktisk burde skamme sig over at lægge navn til. Der er et gammelt ord, der siger, det stod skatte- og afgiftsministeren heroppe og fortalte folketingsmedlemmerne om for ikke ret lang tid siden, at det er menneskeligt at dumme sig én gang, men det er tåbeligt at fortsætte med at begå den samme dumhed den ene gang efter den anden. Nu er man altså godt på vej til at gøre det igen, når man nu endelig har fået et arbejde sat i gang omkring en ændring af brandsikringsloven: den skal hastes igennem folketinget nærmest på halvandet døgn. Det hører ingen steder hjemme.

Man kan meget nemt komme uden om det problem, for vi er alle sammen enige om, at den 1. april er altså snart, og vi er også enige om – jeg er i hvert fald enig med dem, der ikke synes, at folk skal tvinges til at begå ulovligheder – at den frist skal forlænges. Man kunne simpelt hen vedtage en generel fristforlængelse og sætte boligudvalget til at gennemgå både den tekniske og den finansielle side af sagen,